

ZÁKON PŘITAŽLIVOSTI

KIOKAN

SUSIE TATE

Protiklady se přitahují, ale pak jiskří

Copyright © 2020 by Susie Tate
Translation © Blažena Kukulišová, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu ANYTHING BUT EASY
vydaného v roce 2020
přeložila Blažena Kukulišová
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-631-5

Kapitola 1

Jste vůbec doktorka?

Kira

„Kiro, ty cvoku!“ zabručel Mark, když jsem ho praštila loktem do břicha, a konečně pustil dálkové ovládání. Popadla jsem je a s úsměvem od ucha k uchu odlezla po čtyřech dál.

„Vzmuž se, Marky,“ řekla jsem a stisknutím pár tlačítek přepnula na BBC HD. „Víš, že teď potřebuju zprávy ve vysokém rozlišení. A chystal ses to přepnout na *Say Yes to the Dress*, ty dámičko.“

„Jsem dámička a rád se dobře bavím, no co? A odkdy nemáš ráda *Yes to the Dress*?“

„Myslím, že se nám všem hodí být trochu v obraze, nebo snad ne, Marku?“ nadnesla jsem co nejpovýšenějším tónem a rozmáchle ukázala na ostatní v kuchyňce urogenitálního oddělení. Mimo mě a Marka tam byl jen zástupný GU konzultant, který se vehementně snažil nevšímat si nás, a Sandra, sestřička, a ta na mě byla tak zvyklá, že ani pořádně nevzhledla od tuňákového salátu. „Některé z nás zajímá, co se děje ve světě kolem nás.“

Pauzla jsem televizi a nabrala zhluboka dech. Mark zvedl obě ruce a zavrtěl hlavou.

„Kiro, neopovažuj se...“

Seskočila jsem z pohovky, stoupla si přímo před něj a spustila vlastní verzi rapové písničky *Fight the Power* od Public Enemy včetně funkového tanečního stylu.

Překazil mi to tím, že mě zvedl z necudného dřepu s vystrčeným zadkem a zakryl mi dlaní pusy. Sandra se smála, až se jí třásla ramena.

„Žádné rapování.“ Mark na mě přísně pohlédl. „Jsi malá bílá Angličanka s hipíkovskými sklony, *ne* afroamerický bojovník za svobodu z newyorských ghett.“

„Proti mocným můžeme bojovat všichni, Marku.“ Drapla jsem dálkové ovládání a znovu pustila zprávy. „A začíná to tím, že budeme *dobře informovaní*.“

Stručný přehled zpráv skončil. Pohodlně jsem se usadila a zasněně vzdychla, protože se na obrazovce objevil *On*. Mark obrátil oči v sloup.

„Dobře informovaní, houby. Jsi posedlá... tím pitomým *toryem*.“

Okřikla jsem ho, ať je zticha, a sledovala tu skvostnou podívanou v mohutném předklonu, abych lépe viděla.

„Jo,“ hlesla jsem. „Jo, ty *nemravo*, ty jeden politiku. Nos si ten svůj oblek, zlobivý chlapíku. Měj ho. Pracuj v něm.“

Bude vám oduštěno, pokud si myslíte, že jsem se dívala na nějaký tanec z *Bez kalhot* a ne na současného ministra pro obchod, energetiku a ekologii, který právě vyšel z čísla 10 v Downing Street a nastoupil do čekajícího auta. Byl vysoký, ještě vyšší než členové ochranky po obou stranách kolem něj, a moc hezky vyplňoval ten oblek jako ze škatulky. Měl tmavé vlasy a světle modré oči s pronikavým pohledem. Pokaždé, když se při proslovu podíval do kamery, mi po zádech přeljel mráz.

„Hrozně se mi líbí, jak ignoruje lidi od novin. Pořád působí tak přísně a seriózně.“ Hlasitě jsem zasténala a plácla sebou dozadu, protože Barclay Lucas z obrazovky zmizel a místo něj se ukázala Fiona Bruceová. Asi tak minutu jsem se ovívala. „Prokrindapána. Jsem z toho vzrůša úplně vedle. Nejsem si jistá, jestli dnes odpoledne zvládnou svou práci.“

„Tahle obsese začíná být divná, Kiki,“ řekl Mark. „Jo, je sexy, ale vážně. *Politik?*“

„Líbí se mi to jeho dominantní vystupování. Jak se s ničím nepáře. Prostě vezme globální oteplování a dá mu pořádný výprask. Na těch věcech mu záleží. A myslím, že má pěkný zadek, jo. Pod těmi obleky. Aspoň si představuju, že je pěkný.“

Vcelku s Markem souhlasím, že Barclay Lucas není nejlogičtější objekt mého milostného zájmu – mezi ním a mým obvyklým typem (dredy, víčka na půl žerdi přemírou hulení marjánky, pochybná osobní hygiena) zeje hluboká propast. Ale přestože Barclayho partaj podpořila škrtý v právním poradenství a snížení příspěvků na bydlení a není tak úplně na straně odborů, pokaždé když jsem ho viděla mluvit v *Question Time* nebo při zasedání parlamentu (jo, možná jsem trochu praštěná, ale to ještě neznamená, že se večer ráda nepodívám na politiku), měl v očích tenhle *ohěň*, vášnivou touhu po změnách. I když je toryovec, zdá se, že chce odhodlaně napravovat sociální nerovnosti. A taky je hnací silou energetické revoluce, která, jak věří, přinese prospěch těm, co jsou ve společnosti nejvíc znevýhodnění, a životnímu prostředí. Poté, co se nukleární fúze před dvěma lety stala reálnou možností v tvorbě čisté energie pro celonárodní síť, někteří politici váhavě přešlapovali. Barclay to rozhodně nedělal. A jak o tom mluvil – s naprostou soustředěností a absolutně srozumitelným výběrem slov! Nedalo se mu nevěřit. Nedalo se *nevěřit*, že Barclay Lucas zachrání tuhle zemi, ano. Vlastně nejen zemi, kdepak. Barclay Lucas dokáže zachránit celý svět.

„Fajn, už je pryč. Můžeš prosím...“ Mark znovu hrábl po dálkovém ovládání, ale když se přiblížil na dosah, ušklíbla jsem se, předklonila se a olízla mu obličej. Má totiž podivnou hrůzu z bakterií. Nesnědl by pečivo, co spadlo v jídelně na zem, ani kdyby tam zůstalo méně než povolených pět vteřin – marnotratný podivínský hnidopich.

„Fuj!“ Zděšeně se odtáhl. „To je *fakt* odporné. Děkuju pěkně, nechci žádné holčičí bacily.“

„Spousta úchylů by vysolila haldu peněz za to, abych jim olízla ksicht,“ sdělila jsem mu. Všimla jsem si, že na nás zástupný konzultant zděšeně hledí, a drze jsem na něj zvedla jedno obočí. Okamžitě odložil sýrový sendvič a rozběhl se k nejbližšímu východu.

„Snaž se neděsit pomocné síly, Kiro,“ napomenula mě Sandra trpělivě a potrásla hlavou. „Víš, jak je těžké někoho sehnat, a tenhle chlápek je docela dobrý.“

„Je to srágora,“ zareptala jsem tiše, popadla nedojedenou půlku opuštěného sendviče a strčila si ji do pusy. „Pojďme, vy lúžři. Všichni ti pindouři a prcky tam venku se sami nevyléčí.“

„Vlastně dnes nejsi u neobjednaných pacientů, Kiro,“ upozornila mě Sandra. „Prófa dnes musel jet na nějakou mimořádnou schůzku. Máš jít na jeho kliniku HIV.“

Usmála jsem se. Ne že by mi vadilo zabývat se léčbou běžných urogenitálních potíží, ale čas od času bylo fajn dostat se k těžkým případům, a těch byla Prófova klinika plná.

Povzdechla jsem si, opřela záda do židle a zadívala se na vyzáblého, zanedbaného, ale dosud překvapivě pohledného muže před sebou. Překvapivě proto, že měl v obličejí zarudlou, šupinatou pleť od seboroické dermatitidy, vpadlé tváře a podmrčený, našťvaný výraz. Proč jsem si myslela, že řešit složité případy bude příjemná změna? Tenhle chlápek byl jednoduše deprimující. Když jsem si všimla, že má příjmení Lucas, napadlo mě, že mi vesmír naznačuje, jak se mi toho dne bude dařit. Vesmírná znamení mě totiž *moc* zajímají. Snít o muži jménem Lucas a pak totéž jméno vidět v záznamech před sebou mi připadalo povedené. Teď mi docházelo, že jsou v mé teorii jisté mezery.

„Pane Lucasí... Henry,“ řekla jsem a všimla si, že při oslovení křestním jménem sebou trhl, ale pořád ještě se nepokusil podívat se mi do očí. „Od vaší hospitalizace s PCP berete už několik měsíců antiretrovirové léky.“

Henryho dlouho trápil suchý kašel, ale nevšímal si toho, dokud nezačal mít potíže s dechem. Asi tak před rokem ho přijali do nemocnice a na rentgenovém snímku hrudníku byly vidět roztroušené stíny naznačující pneumocystovou pneumonii neboli PCP – příznak snížené imunity spojené s nemocí AIDS. Při prvních krevních testech se požaduje test na HIV a výsledek byl pozitivní. Zápal plic tehdy léčili antibiotiky a pacienta propustili s tím, že má brát antiretrovirotika, ale od té doby na klinice vynechal dvě kontroly. Přišel jen jednou a Prófa tehdy napsal do záznamů „plochý afekt“, což znamená, že působil jako člověk bez emocí. Znepokojilo ho to, a když se Henry nedostavil na další kontroly, zkoušel ho kontaktovat, ale neúspěšně.

„Vaše hodnota CD4 a virová zátěž se nelepší. A přitom... podle všeho opravdu není důvod, proč se to nezlepšuje. V tomto stadiu bychom u těchto hodnot očekávali výraznou změnu.“

Henry pokrčil rameny a zašoupal nohama po zemi. Měl mastné vlasy a na tvářích několikadenní porost vousů – ne takový ten hezky upravený a módní, spíš jako vousy bezdomovce.

Odkašlala jsem si a zkusila to znovu. „Ehm, Henry... *berete* ty léky?“

Čekala jsem a dívala se, jak krčí hubená ramena a pak krátce přikývne: ne úplně přesvědčivě.

„Totiž kdybyste antiretrovirotika *bral*, vaše hodnota CD4 by měla být skoro neměřitelná, takže...“

„Už jste skončila?“ přerušil mě, hlučně odstrčil židli a zvedl se, jako by chtěl odejít.

„No... vlastně...“

„Protože tohle má být klinika *profesora* Patela.“ Sjel mě pohledem, z něhož jsem vyčetla, že na něj nedělám velký dojem. „Upřímně, nejsem si jistý, jestli stojím o přednášku někoho z jeho přísluhovačů.“

Zhluboka jsem se nadechla nosem a pomalu vydechovala. Přece nedám HIV pozitivnímu pacientovi přes hubu.

„Do prdele,“ zareptala jsem potichu.

„Co jste říkala?“ zeptal se, oči doširoka rozevřené. Už se nedíval na svoje nohy.

„Řekla jsem...“ Odmlčela jsem se a přemítala o důsledcích, pokud vyjádřím svůj skutečný názor. Až moc často jsem to pak schytala. Jenže na tohohle chlápka nic neplatí. Prófa se ho celé týdny snaží kontaktovat a jde to čím dál hůř. Rozhodla jsem se to risknout. „Řekla jsem *do prdele*.“

Henry otevřel pusu dokořán. Aspoň jsem upoutala jeho pozornost. „Takhle s pacienty nemůžete mluvit! Kdo sakra myslíte, že jste?“

„No, poldové sem kvůli nadávání ještě nevtrhli, takže asi můžu, jo. Nebo spíš ano, pokud je dotýčný pacient debil, co nesnáší ženy.“

„Co prosím?“

„Poslyšte, *snažím* se vám pomoci. Myslíte, že jen tak posedávám na klinice a čekám, až budu moci domluvit prolhaným kokešům, ať berou léky, co jim zachrání život a státní zdravotní pojišťovna jim je dává skoro zadara? Máte tušení, co by někdo v subsaharské Africe dal za to, aby se k těm lékům dostal? Ano? Tušíte?“

Teď už se mi Henry díval do očí.

„Nazvala jste mě *kokeš*...“, zaprskal a vypadal jako směska vylekanosti a kupodivu trochy té důstojnosti. „Co to vůbec znamená?“

„Henry, v jiných oblastech života jste určitě zcela rozumná lidská bytost,“ řekla jsem. „Ale co se týče téhle kliniky a léčby, chováte se jak kokot. Tak jo, chcete mi povědět, proč ty léky neberete?“

„Takhle se mnou nemůžete mluvit.“ Z jeho hlasu se ozýval hněvivý tón a nakláněl se ke mně na židli. „Jste vůbec doktorka? *Nevypadáte* jak lékařka.“

Usoudila jsem, že tahle poznámka je fér. Měla jsem na sobě volné sarongové kalhoty, které jsem zakoupila při oslavě úplňku v Thajsku, a tričko v cikánském stylu, ozdobené

u okrajů malinkými zrcátky. Z uší mi visely dlouhé náušnice s několika pírký. A k tomu nohy obuté v žabkách.

„Henry, ujišťuju vás, že jsem kvalifikovaná lékařka. Jsem...“

„Co, začátečnice?“

„Jsem stážistka.“

Vypadal, že ho to upřímně šokovalo. Mávl nevěřícně rukou.
„Vyloučeno. Ani náhodou.“

„Když jsem žádala o praxi, tohle oblečení by mi neprošlo. Ale teď už s tím nic nenadělají. Jak vidíte, nemáme nadbytek personálu. Po úspěšném pohovoru jsem nejdřív ze všeho dala pryč všechny mrňavé náušničky. No, a když už víme, že mám diplom, vraťme se k našemu problému. Proč ty léky neberete? A už žádné vytáčky.“

„Ech!“ Henry vyhodil ruce do vzduchu a nakrčil se na židli.
„K čemu to sakra bude? Beztak mě nevyhlídí, no ne? Na tuhle blbou nemoc neplatí vůbec nic.“

Předklonila jsem se, počkala, až se mi Henry podívá do očí, a teprve pak jsem promluvila.

„Nejspíš už budete vždycky HIV pozitivní, pravda. Ale to ještě neznamená, že na to musíte umřít. Léky teď tuhle nemoc udrží pod kontrolou, takže se z ní stalo jen další chronické onemocnění, jako třeba cukrovka.“

„Vy to nechápete?“ vybuchl, vyskočil ze židle a začal po místnosti rázovat sem a tam. „*Nechci* žít. Kdo stojí o život, ve kterém nemůže pořádně nic dělat? Býval jsem *chlapák*... Věděla jste to?“ Zasmál se, ale neznělo to ani trochu vesele.
„Aspoň jsem si to myslel. Užíval jsem si: krásné holky, rychlá auta. *Myslel jsem*, že jsem fakt borec, jenže pak... bác! S tím vším byl konec.“ Sledovala jsem, jak mu té hněvivé energie ubývá, a pak se na židli sesul dozadu. Asi tak po minutě ticha znovu promluvil, mnohem tišeji. „Nejhorší je...“ Polkl, odkašlal si a pokračoval nakřáplým zastřeným hlasem. „Nejhorší na tom je, že si za to můžu sám. Nejsem jeden z těch nevinných lidiček, co dostali HIV bez vlastního přičinění. Já si ho napíchal do ruky spolu s drogama, které jsem tehdy bral... ze srandy. Protože jsem se kurevsky *nudil*.“ Znovu se

podíval na podlahu, povzdechl si a poraženecky svěřil ramena. „Zasloužím si umřít,“ zašeptal svým nohám.

Pomalů jsem zavřela oči a cítila, jak se mi svírá srdce. Když jsem je zas otevřela, viděla jsem, že mu po jedné propadlé tváři stéká slza.

„Nezasloužíte si umřít, Henry,“ řekla jsem vlídně, ale místo odpovědi se ozvalo jen frknutí. „Jen proto, že jste si užíval života a dobře se bavil, si zasloužíte dostat nějakou nemoc a umřít na ni? To si myslíte? Nakazit se virem HIV si nezaslouží *nikdo*. Přece se to nestalo tak, že byste píchal heroin do očíček malým dětem a jehla sklouzla. Užíval jste rekreační drogu sám za sebe. Byla to špatná volba, ale to neznamená, že si zasloužíte umřít.“

„Měl bych jít,“ zabručel a položil ruce na opěrky židle, jako by se chystal vstát.

Instinktivně jsem zvedla ruku a položila mu dlaň na hubené předloktí. „Kdo říká, že nemůžete žít smysluplně? Spousta lidí s HIV má velice bohatý život.“

Henry pokrčil rameny, ale přece jen se znovu pohodlně usadil. „Víte, jak to myslím,“ zašeptal.

„Aha,“ řekla jsem. „Pohlavní styk!“

Mrkl a užasle na mě zíral. „Vy *nejste* normální.“

Odbyla jsem to mávnutím ruky. „Ovšemže ne, ale o to nejde. Chcete nějakou frndu, že jo? Hádám totiž, že nejste gay. Můj gaydar je totiž lepší než apka Grindr na koncertu Eltona Johna a vy, příteli, jste heterosexuál. Taky nerada zevšeobecňuju, ale gayové se obvykle vyrovnávají s diagnózou HIV *mnohem* snáz a léky berou naprosto spolehlivě – což, jak tuším, se o vás říct nedá.“

Henry zakoulel očima, ale všimla jsem si, že mu cuká v koutcích. Zabíralo to na něj.

„Jsem asi sotva dost fit, abych si šel hledat nějakou ‚frndu‘, jak jste to výmluvně vyjádřila. Myslel jsem, že jste sexuoložka. Neměla byste při řeči o genitáliích používat řádné výrazy?“

„Ó, velice se omlouvám.“ Předklonila jsem se a podepřela si na stole bradu. „Začnu znovu. Rád byste vyhledával vagíny

přístupné sexuálnímu styku. Mám pravdu?“ Vzdychl, ale přitom mu znovu zacukal koutek. „No dobráááá.“ Pořádně jsem slovo protáhla. „Jestli chcete být dost fit, musíte začít brát léky.“

S cukáním byl v tu ránu konec. Henry se zakabonil. „K čemu mi to sakra bude?“ zeptal se. „Kdo by chtěl mít sex s chlápem, co je HIV pozitivní?“

Posadila jsem se rovně a nasadila příjemnější výraz. „Nevím, Henry,“ řekla jsem. „Třeba žena, které bude připadat přitažlivý a zalíbí se jí jeho osobnost (v tu chvíli zajisté nepřilíš oslnivá, ale k tomu pochopitelně přispěly okolnosti). Třeba se do něj i zamiluje. Nějaká taková.“

Henry si odfrkl a znovu se zadíval na své nohy. „I kdyby mě jakkoli *milovala*, nebude riskovat své zdraví, aby se mnou měla vztah. A to by taky neměla.“

„Henry, léčba antiretrovirotky může lidem snížit virovou zátěž do té míry, že se měřením v laboratoři nedá zjistit. To vám přece museli říct, když vám zjistili diagnózu. Pokud máte v krvi po dobu nejméně šesti měsíců nezměřitelnou virovou zátěž, *nemůžete* přenést HIV sexem. Nezměřitelná rovná se nenakažlivá. Říkáme tomu N=N. Netvrdím, že byste za těchto okolností nemusel používat kondomy, ale...“

„Co... cože?“ Stočil ke mně oči a viděla jsem v nich záblesk něčeho, co se trochu podobalo naději.

„Pokud budete brát léky tak, jak je předepsáno (pouze jednu tabletku denně), nejen že se vám zlepší zdraví, ale můžete zase pomýšlet na frndy. A *navíc*, myslíte, že lidé nepracují na možnostech léčby? V léčení HIV se během krátké doby odehrál obrovský pokrok. Za deset let bude všechno ještě mnohem dál, no ne? Nemůžete to jednoduše vzdát. Výzkumné týmy, které se na tuhle problematiku zaměřují, to taky nevzdávají. Není důvod, abyste zbaběle zamířil na schody do nebe jen proto, že vás možná čeká pár ošemetných rozhovorů s potenciálními přítelkyněmi, než si to s nimi začnete rozdávat.“

Henry si chvíli mnul zátylek, svěsil hlavu a zafuněl.

„Musíte se *snažit*, Henry,“ zašeptala jsem. „Život není peříčko, někdy se to posere. Ale nemůžete se tomu jen tak poddat.“

Sundal ruku ze zátylku a napřímil se na židli. Vysunul bradu a v očích mu vzplanulo nové odhodlání. Ano, pomyslela jsem si. Kdyby se tomuhle chlápku zlepšila pleť, přibral pár kilo a změnil postoj, rozhodně by mohl být sexy.

„Dobře,“ prohlásil o dost rozhodněji než dřív. „Vysvětlete mi znovu, jak mám brát ty léky.“

Kapitola 2

Tohle nebylo snadné

Kira

„Doktorka Murphyová?“ Nigel Derwent, ředitel nemocnice, se na mě díval se ztrápeným výrazem. Naposledy jsem s ním mluvila před rokem, při příležitosti mé ARCP (výroční pro-
věrky rozvoje schopností). Kostým, který jsem si tehdy oblékla, byl na hony vzdálený fialovým legínám a kašmírové tunice, co jsem na sobě měla teď. „Skvělé, přímo skvělé,“ brumlal si pro sebe. Donutila jsem se neobrátit oči v sloup, zatímco se v chodbě rozhlížel na obě strany, jakoby se snažil najít nějakou jinou, vhodněji oděnou doktorku Murphyovou.

„Pane!“ řekla jsem zdvořile, srazila podpatky, zvedla ruku k čelu a zasalutovala. Můj mozek občas při setkání s autoritami zkratuje a ztratím se v tom, co je normální projev zdvořilosti a co je zkrátka divné. Nigel vypadal, že to na něj neudělalo velký dojem. „No, zdravím. Ehm, chtěl jste mě vidět?“ Svěsila jsem paži a kousla se do rtu. „Jsem zrovna na vizitě. A ten medik, kterého jsem požádala, ať to za mě vezme, nepozná svůj zadek od předku, tak možná budu muset...“

„Jistě, jistě.“ Polkl a přesunul ruku ke krku ve snaze uvolnit límeček. „No, totiž...“ Odmlčel se a znovu se mrzutě podíval na můj úbor. „Máme *mimořádnou* návštěvu. Je to poně-

kud... citlivá záležitost, takže vás předem musím požádat o diskrétnost.“

„Á, diskrétnost,“ řekla jsem hlasem, do něhož se vkrádalo vzrušení, a usmála se. „O to se nebojte. Jsem přímo *ztělesnění* diskrétnosti. Jako slepý jezevec s laryngitidou – můžete mi důvěřovat.“

Zamrkal. Dvakrát.

„Hlavně... Prosím, *snažte se* jednat profesionálně, ano?“

„Ano, pane!“ Tentokrát jsem z nějakého důvodu zasalutovala oběma rukama a pak jimi teatrálně zatřepala. Nigel zavřel oči a na vteřinu si stiskl kořen nosu.

„Dobrá,“ řekl nakonec. „Pojďte za mnou.“

„Doktorka Murphyová?“

Věděla jsem, že mám pusu otevřenou dokořán, ale zdálo se, že není v mých silách donutit čelisti, aby ji zavřely. Nezmohla jsem se na jediné slovo. Což u mě není obvyklé. Vlastně si nepamatuju, že by mi *někdy* došla řeč, dokonce i v dětství.

Zírala jsem na silnou, opálenou ruku napřaženou mým směrem. Měl v košili manžetové knoflíčky, *manžetové knoflíčky*. V mém životě je muži nosili leda tak na svatbě, ovšem jen když je našli: často se spokojili se sichrhajčkami. Nigel si odkašlal. Trochu jsem sebou škubla a ruka mi vylétla dopředu, ale místo abych muži potřásla pravicí, pleskla jsem do ní... silně. Zděšeně jsem ruku odtáhla a udělala krůček dozadu. Zamrkal a pomalu svěsil paži, aniž by hnul brvou – jako by se mu dělo pravidelně, že ho nějaká malá ženská plácne přes ruku. Cítila jsem, jak mi planou tváře, a došlo mi, že se červenu. Nikdy, *nikdy* se nečervenu. Hernajs, jsem sexuoložka: nemůže mě přivést do rozpaků *vůbec nic*. Rozpaky a Kira, to k sobě nejde. Ale když jsem se ocitla před tím mužem, úplně jsem zkoprněla.

Barclay Lucas.

Z masa a kostí.

Stál v ordinaci Nigela Derwenta a zmateně na mě hleděl.

Vypadal ještě líp než v televizi. Trošku si uvolnil kravatu. Husté tmavé vlasy měl rozcuchanější než obvykle a na bradě mu rašilo tmavé strniště. Jediné, co zůstalo bezvadné, byl kapesníček v náprsní kapse saka. A byl vysoký. Hodně vysoký. Sakra, *musím* konečně zavřít klapačku.

„Kiro?“ pobídl mě Nigel přes zaťaté zuby a konečně, konečně se mi podařilo pusy zavřít.

„Ehm, omlouvám se,“ řekla jsem do ticha. „Za to plácnutí.“ Ukázala jsem do prostoru mezi jeho a svou rukou. „To bylo divné.“

Barclay si mě změřil pohledem, prohrábl prsty vlasy a otočil se k Nigelovi. „Je *tohle* dotyčná doktorka Murphyová? Není tady nějaká *jiná* doktorka Murphyová?“ Jeho břitký, noblesní přízvuk absolventa exkluzivní školy mi takhle zblízka připadal neuvěřitelně zastrašující.

Nigel pokrčil rameny. „V téhle nemocnici je jediná doktorka Murphyová. Věřte mi, kdybych mohl najít jinou, udělám to.“

Zamračila jsem se na něj a překřížila paže přes hrud.

Barclay si povzdechl a opřel se bokem o Nigelův velíkanský stůl. „Doktorko Murphyová, prosím, posadte se,“ pobídl mě a rozmáchle ukázal na dvě šmejďácké plastové židličky vedle mě, erární výbavu státního zdravotnického zařízení.

„Ano, ano,“ řekl Nigel a hrnul se na druhou stranu stolu ke svému luxusnímu koženému křeslu. „Pojďme se všichni posadit a probrat tuhle... situaci.“

Jenže Barclay se ze svého místa u stolu nehnul. Složil paže přes široký hrudník a zíral na mě jako na brouka pod mikroskopem. Koukla jsem nejdřív na něj a pak na Nigela, ale neposadila jsem se.

„Léčíte mého bratra,“ sdělil mi Barclay.

Zamračila jsem se. „Vašeho bratra?“

„Ano, bratra. Henryho.“

„Henry?“ podivila jsem se tiše a pak znovu otevřela pusy dokořán. „Do pr... propánakrále! Henry *Lucas*. Henry je váš bratr?“

Cítila jsem, že blednu a z mých tváří se vytrácí všechno teplo. Přišel si stěžovat? Myslela jsem, že Henry skousl moje poznámky o tom, že je *kokeš, zbabělec a debil, co nesnáší ženy*. Od té doby uplynul víc než měsíc, a když jsem ho minulý týden viděla v čekárně, zvedl hlavu a trochu se usmál, jako že mě poznává. Měl čistou pleť a už nevypadal jak kostlivec. Prófa říkal, že jeho virální zátěž dramaticky klesla. Šel si ten hajzlík pobřečet k bráchovi, že jsem mu vynadala? Jestli jo, je ještě větší sralbotka, než jsem myslela.

„Poslyšte, je mi líto, jestli mu moje metody připadaly trošku... obhroublejší a ne úplně, ehm... uctivé. Ale než jsem začala pouštět hrůzu...“ Nigel vydal za stolem přidušený zvuk, kterého jsem si nevšímala. „... neposlouchal ani slovo z toho, co jsem říkala. A rozhodně jsem...“

„Doktorko Murphyová,“ skočil mi Barclay do řeči. „Zachránila jste mému bratrovi život.“ Neřekl to nijak procítěně, spíš jako by jen konstatoval skutečnost.

Vykulila jsem překvapením oči. Takže nejde o stížnost.

„Než jste s ním na klinice promluvila, odmítal brát antiretrovirotika, nebral je *nikdy*. Poté, co málem umřel na zápal plic, se úplně odřízl od rodičů a se mnou skoro nemluvil. Nepomohlo všechno naše domlouvání ani žádný ze soukromých poradců, kterým jsem platil tisíce. Ani profesor Patel ho nepřesvědčil, aby zahájil léčbu. Ale s vámi strávil deset minut a...“ Barclay se odmlčel, na chvíli se zadíval jinam a polkl. Když znovu promluvil, znělo z jeho hlasu pohnutí. „Začal doufat. Dala jste mu naději. Doktorko Murphyová, je mi úplně fuk, jaké obhroublosti jste při řeči s ním použila. Vidím to tak, že dokážete zázraky.“

„Aha,“ řekla jsem a dlouze mrkala. „Tak jo. To... ráda slyším.“

„Říkal, že už vás na klinice nevidá,“ pokračoval Barclay.

„No, je v péči pana profesora a já obvykle na klinice HIV nepůsobím. Jen tu a tam vypomůžu. Většinou pracuju na lůžkovém oddělení nebo na sexuologii.“

„Chci, abyste se o Henryho na klinice starala vy,“ řekl kategoricky. Přimhouřila jsem oči – nikdy mi moc nešlo přijímat instrukce od autorit, jakkoli pohledných.

„Jistě, to by se dalo zařídit,“ vložil se do toho Nigel. „Nebude problém zajistit, aby doktorka Murphyová...“

„Pane Derwente,“ pronesla jsem naprosto způsobně a z toho, jak Nigel vytáhl obočí, jsem poznala, že jsem ho překvapila. „Při vši úctě, nevíte, jak to v našem oddělení chodí. Na sexuologické klinice a na lůžkovém oddělení je nás málo. Pan profesor nám s tím nijak nepomůže. Na kliniku HIV nepatřím a...“

Barclay mi znovu skočil do řeči. „Zaplatím vám.“

Namíchla jsem se. „Platí mě nemocnice.“

„Zaplatím, abyste se mu věnovala soukromě, mimo pracovní dobu v nemocnici.“

„Soukromě nedělám. Odpracuju tady dost hodin. O hodně víc, než mám ve smlouvě.“ Vrhla jsem výmluvný pohled na Nigela, který se v křesle zavrtěl. V urogenitálním oddělení byl chronický nedostatek lidí.

„Tak za vás nemocnici zaplatím náhradu. Dvě další síly. A zaplatím vám, abyste se věnovala mému bratrovi.“

„Soukromě?“

„Soukromě.“

Zavrtěla jsem hlavou. „Soukromě neléčím.“

„Děláte záměrně natvrdlou?“ obořil se na mě Barclay. To už jsem přímo soptila.

„Ne, nedělám...“ Odmlčela jsem se, ztišila hlas a mizerně napodobila jeho nóbl tón. „... záměrně natvrdlou. Jednoduše vám říkám, že soukromě neléčím, nikdy. Pracuju výhradně pro státní zdravotnictví.“

„To není pravda,“ odsekl. „Angažovala jste se pro Lékaře bez hranic, vloni.“

Udivilo mě, že toho o mně tolik ví, ale rychle jsem se vzpamatovala a zpražila ho co nejdrtivějším pohledem. „To se dá sotva považovat za soukromý kšeft, pane Lucasi.“

„Není to ovšem práce pro státní zdravotnictví.“

Zakoulela jsem očima. „To, že jsem vypomáhala humanitární organizaci, která mi mimochodem uhradila jen základní výdaje, ještě neznamená, že se nechám někým najmout.“

„Za každé setkání s Henrym vám dám pět set liber. A taky vám zaplatím cestu, protože... by nesouhlasil s dalšími návštěvami v nemocnici.“

„Pane Lucasi, vy asi nerozu...“

„Tisíc. Za každé setkání tisíc.“

„Soukromě nepracuju.“

„Proč ne? Co vám na tom sakra vadí?“

„Prostě tohle nedělám. Nepotřebuju žádné nepříjemnosti se sjednáváním dalšího pojištění. A taky... se to přičí mým zásadám, chápete?“

„Vašim zásadám se přičí vydělat si velice dobré peníze?“

„Ne, pane Lucasi. Mým zásadám se přičí vydělávat peníze mimo sektor státního zdravotnictví, pečovat o boháče, kteří můžou *svoje prachy* využít k tomu, aby na čekací listině předběhli jiné. Vím, že pro někoho s vaším politickým přesvědčením to může být těžko pochopitelné, ale proto jsem na medicínu nešla. A vůbec, Henry by *měl* zůstat v péči pana profesora. Je uznávaným odborníkem na HIV, přednáší po celém světě. A Henry taky *musí* docházet na kliniku. Dělají se tady krevní zkoušky, máme tu všechno vybavení.“

„O renomé profesora Patela vím,“ procedil Barclay přes zařáté zuby. „Proč sakra myslíte, že jsem Henryho přiměl chodit na jeho kliniku? Neříkám, že by už neměl docházet do nemocnice. Tohle by pro něj bylo něco *navíc*.“

„Jasně. Takže...“

„On vás potřebuje.“ Z Barclayho hlasu se už zase ozýval drsný tón a po tváři mu přeběhl skoro zoufalý výraz. „Můj mladší bráška vás potřebuje, doktorko Murphyová. Málem jsme o něj přišli.“ Polkl, zpřímá se na mě podíval těma modrýma očima a vyřkl jediné slovo, o němž jsem věděla, že může zlomit mé odhodlání. „Prosím.“

Vzdychla jsem, zadívala se dolů na svoje nohy a pak znovu do jeho očí. „Dobře.“

„Dobře?“ Už se neopíral o stůl, neměl zkřížené paže a koutky jeho úst se nadezvedly v sotva postřehnutelném úsměvu. Prudce jsem se nadechla a málem se udusila vlastními slinami. Vážně, ten chlap je neskutečně přitažlivý.

„A... ano,“ vyprskla jsem mezi kašláním.

„Jste v pořádku?“ zeptal se Barclay.

„Je mi fajn,“ zablekotala jsem. Cítila jsem, že mi po tvářích, teď už nejspíš rudých, stékají slzy, a připadala jsem si jak idiot. Otréla jsem je, vděčná, že jsem ráno zapomněla na řasenku, a odkašlala jsem si. „Sejdu se s Henrym, ale *ne* jako jeho lékařka.“

Barclay semkl obočí a znovu zkřížil paže. „Co tím chcete říct, ne jako lékařka? Jak jinak byste mu chtěla pomoci?“

„Pochopte, musí dál chodit na kliniku k panu profesorovi. A já soukromě nepracuju za peníze. Pokud si opravdu myslíte, že mu setkání se mnou pomůže, zajedu za ním. Ale ne za úplatu. Nic za to nechci. Nepůjde o soukromý kšeftík. Udělám to z *přátelství*.“

„Pojedete k němu a promluvíte s ním... zadarmo?“ Vypadal, že je z toho úplně perplex.

„Říkáte, že musí zůstat motivovaný, že mu pomohlo promluvit se mnou. To přece nemusím dělat v rámci lékařské profese. Můžu to udělat jako kamarádka.“

„No, opravdu bych to ujednání raději formalizoval.“

Znovu jsem potlačila chuť obrátit oči v sloup nad tou jeho škrobeností. „Jenže já si na formality nepotrpím a nehodlám od profesora převzít péči o něj. Takže buď bude po mém, nebo nic.“

„Jste velice... zvláštní,“ řekl a pobaveně na mě shlížel.

„Ano, jsem.“ Trochu jsem se napřímila a zeširoka se na něj usmála. Tichý bzukot, co se přerušovaně linul z jeho kapsy, začal znít naléhavěji. Barclay konečně telefon vytáhl a nazlobeně se podíval na displej.

„Omlouvám se, už musím jít. Kdybyste mi dala číslo na mobil, pošlu vám textovku s podrobnostmi.“

„Jistě,“ řekla jsem, nadiktovala mu ho a snažila se nejásat, že má *Barclay Lucas* moje telefonní číslo. Uložil si ho do

mobilu a chystal se odejít. Vyskočila jsem ze židle, zastoupila mu cestu a horlivě mu podávala ruku. „To nejspíš znamená, že jsme teď taky přátelé.“ Zešíroka jsem se na něj usmívala.

„Pokud se budete vídat s Henrym...“ Odmlčel se a potřásl mi pravicí. Vypadal, že není úplně na větvi z představy, že se má se mnou kamarádit. Měl teplou, suchou dlaň a pevný stisk. Zírala jsem na žíly vyrýsované na hřbetu ruky a na jemný porost chloupků, jako bych něco tak fascinujícího v celém tomhle roce neviděla.

Já, Kira Murphyová, se držím za ruku s Barclaym Lucasem.

Nakonec udělal krok dozadu, ale moje dlaň usoudila, že je momentálně docela spokojená tam, kde je, takže se tiskla k jeho ruce a pustila ji, až když s ní Barclay škulbl a já málem spadla na jeho široký hrudník.

„Bezva!“ řekla jsem, když mě obcházel a zběžným kývnutím hlavy se rozloučil s Nigelem.

„Ehm... ohledně mého telefonu,“ zvolala jsem. Barclay už došel ke dveřím a natahoval se po klíče. Chvilí se toužebně díval na místo, kudy by mohl vyváznout, a pak se ke mně znovu otočil.

„Ano?“ zeptal se s nucenou zdvořilostí.

„No, ten zmetek si s textovkami nevede *moc* skvěle.“

„Neumí přijímat textovky?“

„Může, ale nějak se nezobrazují v žádném z jazyků, které bych dokázala poznat. Začalo to před pár týdny. Nejdřív jsem se zaradovala, myslela jsem, že třeba dostávám tajné zprávy z Ruska, ale podle toho chlápka z Carphone Warehouse je to spíš tím, že mám nokii z osmadesátých.“

„Máte telefon z roku 1998?“

„Ale přijímat hovory můžu. Mohl byste zavolat. Až na to, že ho s sebou nenesím *úplně všude*, dívám se na něj tak jednou za dva dny a... občas zapomenu.“

Jedna Barclayova ruka se přemístila za krk. Upřeně si prohlížel svoje boty. „Máte e-mailovou adresu?“

„Hm... ne,“ přiznala jsem a nahodila znechucený výraz. Nigel vypadal, že se o něj pokouší infarkt.

„Doktorko Murphyová, přece máte nemocniční e-mailovou adresu.“ Vrhla na mě zuřivý pohled.

„To jo, ano. Ale ani ten nekontroluju, takže...“

„Jste lékařka ve státní nemocnici,“ sdělil mi Barclay. Něco, co už vím. „Určitě musí existovat způsob jak v naléhavém případě kontaktovat lékaře ve státním systému zdravotnictví, ne?“

„V práci používám služební telefon a pager. Osobní mobil mi je k ničemu.“

„Probůh, co ještě zbývá? Kouřové signály?“ Znechuceně si povzdechl. „No dobrá, moje osobní asistentka vám zkusí zavolat a *taky* dá vědět panu Derwentovi.“

„Ano, ano, výborně,“ vykoktal Nigel, který během mého rozhovoru s Barclayem čím dál víc rudl. Vyhrabal se z křesla a obešel stůl. „Jistě, já doktorku Murphyovou seženu.“

„A je to vyřešeno,“ řekla jsem. „Ať mi vaše asistentka pošle info, kde Henry bydlí a kdy chce, abych přijela, a nějak to provedeme. Hračka.“

Barclay se od dveří znovu otočil a podíval se na mě. „Doktorko Murphyová, víte, čím se živím?“

„Ehm, jo. Tak trochu,“ zabručela jsem.

„V tom případě si snad uvědomujete, že trávím spoustu času tím, že se setkávám s lidmi a jednám s nimi, ne?“ Přikývla jsem. „Věřte, že vím, o čem mluvím, a na základě bohatých zkušeností říkám, že tohle...“ Ukazoval střídavě na sebe a na mě. „To tedy nebylo snadné.“

Kapitola 3

Prosím, prosím, už nikdy nemluvte o zadku mého bráchy

Kira

„Páni!“ zašeptal Mark, zatímco jsme oba hleděli na velký řadový dům. „Víš jistě, že to je Henryho barák? Vždycky když přijde na kliniku, vypadá jak vandrák.“

„Tohle je adresa, kterou mi dal Nigel,“ zabručela jsem, vytáhla z kabelky už poněkud ušmudlaný kus papíru a znovu na něj koukla.

„Do háje, netušil jsem, že někdo bydlí takhle blízko Westminsteru. Ten dům musel stát majlant.“

„Jo, Lucasovi jsou hodně zazobaní. Tohle je nejspíš rodinný dům nebo tak něco.“ Pan Lucas senior byl soudce a paní Lucasová advokátka, zámožní lidé z bohatých rodin. Googlovala jsem si je a zjistila, že je to impozantní famílie.

„Pořád nemůžu uvěřit, že ses s ním setkala. V jednom kuse jsi nad tím chlápkiem u zpráv cintala blahem, a teď ho znáš osobně. Tys měla vždycky z prdele kliku. Možná to přinese štěstí i *mně* a narazím na Chrise Hemswortha.“

„Hlavně se o mé posedlosti Barclaym před jeho bráchou *nezmiňuj*,“ utrhla jsem se na něj a podruhé v jednom týdnu cítila, že se mi po tvářích rozlévá horko.

„Panebože! Ty se červenáš!“ Mark vykulil oči. „Cože? Kira Murphyová *tone v rozpacích*? Nemyslitelné.“

„Trhni si, Marku. Prostě budeš držet zobák, jasné?“

Usmál se a poplácal mě krapet moc silně po zádech. „Tvoje hříšná tajemství jsou u mě v bezpečí, ty nechutná milovnice toryů.“

„Tak už na ty dveře přestaňme civět jak dva magoři.“ Zamračila jsem se na obrovské klepadlo a několikrát jím hlučně třískla do dveří. „A netonu v rozpacích, jenom...“

Odmlčela jsem se, protože se rozléty a jejich rám vyplnilo velké tělo, příliš statné, aby mohlo patřit Henrymu.

„Toryovská elegance, sexy jak hrom!“ zašeptal Mark, udělal krok dozadu a málem sletěl z kamenných schodů. Barclay Lucas si ho nevšímal a vyslal ke mně našťvaný pohled.

„Máte zpoždění!“ vyštěkl hlubokým hlasem. Otevřela jsem znovu pusu dokořán a podruhé v jednom týdnu namáhavě hledala slova. Červenat se a nevědět co říct, to se Kire vůbec nepodobá.

„Sorry, příteli, ale ve světě Kiry jsme tu vlastně dřív,“ namítl Mark, který se na rozdíl ode mě rychle vzpamatoval a s napřaženou rukou vykročil vpřed. „Mark Fletcher.“ Barclay se k němu otočil a působivě zvedl jedno obočí. Mark s výškou přes sto osmdesát centimetrů je skoro stejně vysoký jako on, ale místo dokonale upravených tmavých vlasů má na hlavě střapaté světlé háro. Jako obvykle měl na sobě vypasovanou košili, vestu a džíny, které z jeho nádobíčka ponechaly pro fantazii pramálo. Barclay váhal jen asi vteřinu, než pevně sevřel Markovu ruku. „Pracuju s Kiki, jsem tu jako její bodyguard.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Jsi tady, protože jsi všetečný prevít.“

„Nenechám tě hnát se samotnou přes Londýn na jakousi tajemnou adresu. Mohli by tě chtít unést a prodat pochybným arabským ropným magnátům. Neviděla jsi ten film *96 hodin*?

Ačkoli musím uznat, že prodat tě jako pannu by byla fuška. Ta loď odplula před víc než dekádou.“

Praštila jsem Marka na solar plexus, až po kamenných schodech odvrátil zpátky (vzhledem ke své postavě jsem překvapivě silná), a otočila jsem se k Barclaymu.

„Nedošlo mi, že tady budete,“ vyhrkla jsem. Už zase vytáhl to zatracené obočí a složil paže přes hrud'. Oblek vystřídal tmavý vlněný svetřík, zdůrazňující široký hrudník, a džíny. Opravdové džíny. Vykulila jsem oči, protože mi došlo, že budu mít konečně šanci omrknout Barclayho zadek.

„No, tohle je můj dům a Henry je můj bratr, takže...“ Podíval se mezi Marka a mě, zhluboka se nadechl a přejel si rukou po obličeji. Takhle zblízka jsem si všimla jeho unaveného výrazu. Vypadá vždycky tahle vyčerpaně? „Henry se uvolil nastěhovat se sem poté, co se s vámi setkal na klinice. Snažili jsme se ho k tomu přimět už dávno a...“ Odkášlal si. „No dobrá. Můžete začít, doktorko Murphyová? Chtěl jsem tady při vašem prvním sezení s Henrym být, ale jak jistě chápete, mám i jiné závazky.“ Barclay se navzdory svému úboru choval škrobeně, noblesně a formálně. „Budu rád, když se pustíme do práce. A vím, že je to netradiční situace, ale rád bych požádal o utajení, pokud...“

„Nejsem tady jako lékařka a Mark tu není jako ošetřovatel,“ upozornila jsem ho.

„Ale...“

„Jsme tu jako starostliví a zcela *důvěryhodní* přátelé. Utajení nebude problém.“

„Nicméně bych raději zformalizoval...“

„Ne.“ Jo, trochu mě děsil – byl setsakra úžasný a nejdominantnější ze všech lidí, s nimiž jsem se kdy setkala –, ale nemínila jsem připustit, aby mi platil. Soukromé zakázky neberu a nehodlala jsem s tím začít.

Vrhl na mě nešťastný pohled, ale ustoupil a máchnutím paže naznačil, ať jdeme dál.

S vynaložením jistého úsilí jsem odtrhla mysl od potenciálního výhledu na zadek Barclayho Lucase a podařilo se mi

vejít do domu jako normální člověk. *Je to muž jako každý jiný, řekla jsem si. No a co, že je až neskutečně pohledný? No a co, že chce dát do pořádku životní prostředí a možná dokonce má tu moc, aby to udělal? Oblíká si kalhoty stejně jako všichni ostatní, strká do nohavic jednu nohu po druhé.*

„Tudy.“ Barclay zavřel dveře a vykročil chodbou. Málem mi vypadly oči z důlků. Drapla jsem Marka za paži.

„Já ti to říkala,“ zašeptala jsem neslyšně. Ukázala jsem na Barclayho zadek, položila ruku na srdce a dělala, že omdlévám.

„Je vám dobře, doktorko Murphyová?“ Velkou chodbou se zvučně nesl Barclayho vybroušený hlas a já fofrem otevřela oči. U dalších dveří se k nám otočil a zamračil se, nejspíš proto, že jsem mu mířila ukazovákem k rozkroku, druhou ruku jsem měla připlácnutou na srdci a ve tváři mi pohrával zasněný výraz. Super.

„Je v pohodě,“ odpověděl místo mě Mark po chvíli rozpačitého ticha, během níž musel hrábnout po mé paži a donutit mě, abych ji svěsila. „Je to jen malý záchvat. Za okamžik ji to přejde.“

Barclay vzdychl a znovu si promnul kořen nosu. „Doktorko Murphyová, potřebujete nějaké speciální vybavení? Lékařský materiál? Něco takového?“ Strčil do dveří před sebou a zavedl nás do velké ultramoderní kuchyně propojené s jídelním prostorem. O kousek dál stálo několik pohovek u prosklené zdi, za níž musela být zahrada, ale tu jsme ve tmě neviděli.

„Ahoj, Henry,“ zavolala jsem a s úsměvem prošla ke stolu z dubového masivu, u něhož seděl.

„Tak vás sem přece jen dotáhl,“ zabručel Henry a sjel nás všechny naštvaným pohledem. „Bože chraň, aby někoho napadlo dát mi pro jednu svatý klid a pokoj.“

„No pardon, že si dělám starosti o svého jediného bráchu.“ Barclay došel ke kuchyňskému ostrůvku a opřel se o něj. „Promiň, že nejsem ochotný dát ti svatý klid a pokoj, když jsem v předchozích šesti měsících sledoval, jak se snažíš pomalu umírat.“ Kdybych to neviděla na vlastní oči, nevěřila bych, že

je ten chladný, necitlivý politik schopen takhle se neovládnout a předvést výbuch prodchnutý emocemi.

„Klídek, probůh.“ Henry se u stolu ještě víc nakabonil. „Už jsem v pořádku.“

„To teda nejsi, ale budeš, to si piš. I kdybych sem měl dotáhnout všechny praš...“ Zarazil se a krátce se na mě podíval. Pokrčila jsem rameny.

„Nic se neděje. Jo, *jsem* trochu praštěná.“

„*Trochu?*“ zachechtal se Mark. Zpražila jsem ho káravým pohledem, načež taky pokrčil rameny.

„Omlouvám se,“ řekl Barclay a pokusil se o úsměv, ale působilo to spíš jako grimasa. „Jsem pod velkým tlakem a...“

Skočila jsem mu do řeči. „V pohodě.“ Odbyla jsem to mávnutím ruky.

„Neodpověděla jste na mou otázku. Potřebujete nějaké speciální vybavení? Něco, co bych mohl koupit? Můžu to nechat doručit – třeba ještě dnes, pokud je to nutné.“

Zvedla jsem obočí a po chvíli se mi do tváře vkradl úsměv. „Ano, ano, potřebuju něco speciálního, kdyby vám to nevadilo.“

„Dobrá.“ Najel do pracovního režimu, evidentně mu bylo příjemnější, že dostane úkol. Sáhl na ostrůvku pro svůj laptop, rozevřel ho a přichystal ruce nad klávesnici. „Povídejte.“

„Noooo,“ řekla jsem protáhle a vzhledla ke stropu. „Potřebuju kulatou keramickou nádobu na tekutiny s oblým držátkem.“ Barclay se pustil do psaní. „Uvnitř žádám kombinaci vařící vody, sušené camellie sinensis a emulze z proteinů, tuků, vitamínů, minerálů a laktózy. S jedním cukrem.“ Barclay ztuhl a pomaloučku odlepil oči od svého MacBooku.

„Chcete hrnek čaje?“

„Ano!“ vykřikla jsem dramaticky. Šok ze setkání s objektem všech mých fantazií a mravním idolem mě možná na chvíli vykojil, ale cítila jsem, jak se mi vrací normální rovnováha ruku v ruce s mou osobností. „Jsem vyprahlá. Nedali jsme si čaj už...“ Mrkla jsem na hodinky. „... minimálně pětáctýřicet minut. Podzemka byla vražedná.“

„Mně tam dejte hodně mlíka, Barcosi,“ dodal Mark, šel k lince a začal hladit jeden ze spotřebičů. Tušila jsem, že Barclay není typ muže, jehož je po pěti minutách od seznámení vhodné oslovovat zdobnělinou, a že asi nechce, aby se mu v kuchyni k něčemu lísal chlápek, který je nepokrytě gay, ale budiž mu ke cti, že nic nenamítal. „Mimochodem,“ brebentil Mark zvesela dál, „ten váš Thermomix je úplně *boží*. Vyplatí se?“

Barclay si ho nevšímal a zamířil k varné konvici. Připadalo mi, že jsem zaslechla tlumené frkání, a koukla jsem na Henryho, ale pořád měl skloněnou hlavu a mračil se na stůl.

„Ještě jsme se nedohodli na vaší sazbě,“ řekl Barclay. Začínalo to být ohrané. Dělal jsem, že nechápu.

„Sazbě?“

„Za konzultace a návštěvy. Potřebuju znát vaši sazbu.“

Obrátila jsem oči v sloup. „Tohle jsme už *probrali* – soukromě nepracuju. Nejsem tady jako lékařka. Přišla jsem za Henrym jako kamarádka.“

„Dávám přednost tomu, aby mělo všechno formálnější základ, což znamená, že vám budu platit a vy uděláte pro Henryho to, co je zapotřebí.“

„Je mi líto, příteli.“ Posadila jsem se ke stolu na židli vedle Henryho. „Na formality si nepotrpím. A nevezmu si od vás peníze.“

„Vy přece *nejste* Henryho kamarádka, ani moje,“ zabrblal Barclay a vytáhl mléko z lednice trochu důrazněji, než bylo nutné. „Opravdu si myslím...“

„Navazuju přátelství rychle, že jo, Marku?“

Mark se frkavě zasmál. „*Velice* skromně řečeno. Tam co bydlím, má jeden chlápek za rohem krámk s košer kebabem. Minulý týden ji pozval na obřad bar micva svého syna.“

„S Ephraimem nás pojí zvláštní pouto, tomu absolutně nemůžeš rozumět.“

„Viděla ses s ním dvakrát, Kiro. Já tam v posledních pěti letech chodím každou sobotu večer a ani si nepamatuje, jak se jmenuju.“

„Vsadím se, žeš *nikdy* neskočil přes pult a nepomohl mu s krájením masa.“

„Ne, neskočil, poněvadž nejsem cvok.“ Mark si vytáhl židli vedle mě a sesul se na ni.

Na stůl před námi s třísknutím přistály dva hrnky čaje a trocha hnědé tekutiny vyšplouchla ven. Oba jsme vzhledli a uviděli nad sebou zamračený Barclayův obličej. „Pokud jste vy dva už skon...“

„Sakra, za kebab bych vraždil,“ přisadil si Henry, opřel se zády do židle a zkřížil paže přes hrudník. Zazubila jsem se a vyškubla Markovi z ruky telefon. To, že z vlastní volby nemám chytrý mobil, ještě neznamená, že s oblibou nevyužívám telefony svých přátel. Za další dvě minuty k nám mířily čtyři objednané kebaby – kouzlo Londýna a firmy Deliveroo.

„Pardon,“ ozval se Barclay. Postával u stolu s rukama v bok. „*Opravdu* bych rád věděl, kdy s Henrym proberete medikaci.“

„Tak jo,“ řekla jsem, zafoukala do čaje, zavřela oči a dlouze se napila. „Fajn. Hennersi, berete léky?“

„Ano.“

Odložila jsem čaj a spojila tlesknutím dlaně. „To by snad mohlo stačit. Spokojený?“

Barclayho pohledný obličej byl zardělý a ústa měl semknutá do úzké linky. Ruce svěsil podél boků a měl na nich zaťaté pěsti. „Co tím...“

„Hele, Barclay, tak už prostě *jdi*,“ řekl Henry a přejel si rukama po obličejí. „Chtěl jsi, ať sem tihle cvoci přijedou. Tak je tu aspoň nechej a dovol jim dát si blbej kebab bez toho, abys v jednom kuse remcal. Jdi si dokončit ten konferenční hovor. Nejspíš se nehodí, abys nechal francouzského prezidenta čekat.“

„Bezva,“ zašeptala jsem a vzhledla s vykulenýma očima k Barclaymu, který se zamračil jako čert.

„Fajn,“ odsekl. „Výborně. Dejte si kebab. Jak libo.“

„Poslyšte, Barcosi, objednala jsem špíz i pro vás – na můj účet. Jsou senzační a pálivá omáčka pomáhá od zácpy, takže...“ Nedořekla jsem, protože Barclay vztekle práskl kuchyňskými